

Jennifer Probst

Alles of niets

Deel 3 van de *Onvoorwaardelijk*-serie

ISBN 978-90-225-8406-4
ISBN 978-94-023-1099-3 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *All or Nothing at All*
Oorspronkelijke uitgever: Gallery Books, New York
Vertaling: Ella Vermeulen
Omslagontwerp: Baqup
Omslagbeeld: Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2017 Jennifer Probst
© 2018 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekery bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

Zeven jaar geleden...

De duisternis maskeerde alles wat fout was, zodat ze zichzelf toestond alles bloot te geven, niet alleen haar lichaam, maar ook haar ziel en zaligheid.

Haar handen gleden over sterke spieren en een vochtige huid. Ze kromde haar rug onder de hitte van zijn mond, die eerst veeleisend en ruw was, maar later verzachtte tot een verlangende tederheid die haar stukje bij beetje klein kreeg. Zijn naam kwam als een fluistering over haar lippen in een gebed en een lied. Ze wilde hem, ze kon niet zonder hem.

‘Tristan.’

Hij duwde haar dijen uit elkaar en stootte in haar. Ze slaakte een kreet toen zijn gloeiende omvang haar vulde en alle lege plekken die ze in zich had in beslag nam, tot hij het enige was wat er nog was, het gezicht waar ze zo van hield vlak bij dat van haar, strak van spanning en een rauwe bezitterigheid die haar verrukte.

‘Geef me alles.’

Ze was in staat zich te verzetten tegen zijn woorden noch zijn lichaam. Zijn handen grepen haar heupen. Zijn amberkleurige ogen schitterden van mannelijke veeleisendheid toen hij dieper in haar stootte. Elke beweging van zijn heupen leverde een nieuwe verrukkelijke kwelling op die haar dichter naar haar climax jaagde, tot ze het opgaf, toegaf en

zich aan hem overgaf, zodat hij haar kon opvangen toen de ontlasting haar volledig ontredde.

Hij volgde haar en kreunde haar naam. Ze klampte zich aan hem vast met alle kwetsbaarheid en behoeften die ze anders wanhopig probeerde te verbergen. Nadat hij was klaargekomen rolde hij opzij en hield haar enkele kostbare seconden in zijn armen. Ze inhaleerde zijn heerlijke geur van zweet, seks en muskus en nestelde zich tegen zijn gespierde kracht.

Tranen prikten in haar ogen. God, wat hield ze van hem. Als hij haar zo vasthield, verdwenen haar verwarring en angsten en kon ze innerlijke vrede voelen. Maar elke dag glipte hij iets verder weg bij haar vandaan, en ze had geen idee hoe ze dat moest stoppen.

Misschien dat het allemaal anders zou worden als ze hem vertelde over de baby.

Dan zou het beter worden. Dan zouden ze er samen voor gaan en zou het altijd zoals nu zijn.

Alsof hij haar gedachten kon lezen, liet hij haar opeens los, draaide zich om en ging rechtop zitten in de in elkaar verstrikte lakens.

Haar fragiele hoop sneuvelde als jong gras onder een zware laars.

‘Ik moet je wat zeggen, Syd.’

Ze schraapte haar moed bij elkaar. ‘Ik moet jou ook wat vertellen,’ zei ze zachtjes.

Hij ging staan. Het maanlicht scheen door het raam, waardoor hij baadde in een zilveren gloed. Hij trok zo snel en nauwgezet zijn jeans aan, dat het haar meteen duidelijk was dat hij niet bij haar zou blijven slapen. Alweer niet.

‘Ik ga weg.’

De schok voelde als een klap in haar gezicht. Ze kwam wat

omhoog en leunde op een elleboog. ‘Hoe bedoel je dat?’ vroeg ze, en ze voelde de paniek toenemen.

Hij keerde zich om en keek haar aan, zijn gezicht leek wel uit steen te zijn gehouwen, alsof hij niet net hartstochtelijk met haar had liggen seksen. ‘Ik ben helemaal klaar met mijn familie. En klaar met deze stad. Mijn klootzak van een vader weigert me huizen te laten kopen om te verbouwen en met winst te verkopen. Hij wil dat ik net als Cal word. Dat ik braaf doe wat hij zegt en de rest van mijn leven het ene identieke huis na het andere ga bouwen. Mijn eigen broer koos vanavond de kant van mijn pa, we hebben knallende ruzie gehad.’

Met haar hart in haar keel probeerde ze een oplossing te bedenken. Pierce Brothers Construction was als aannemersbedrijf legendarisch in Harrington en omstreken, maar Christian Pierce leidde zijn imperium met harde hand en een scherpe tong. Tristan worstelde al jaren met het vinden van zijn plaats binnen het bedrijf en aan zijn onverbiddelijke vader bewijzen wat hij te bieden had. ‘Je vader is koppig. Als je blijft aantonen hoe het Pierce Brothers vooruit kan helpen, draait hij echt wel bij.’

Hij spuwde een vloek uit en schudde zijn hoofd. ‘Alsjeblieft, ga nou niet mijn vader verdedigen, Syd. Die fucker haat me. En dat zou ik nog wel kunnen hebben als hij me tenminste respecteerde, maar die lul neemt me totaal niet serieus. Dalton is vertrokken naar Californië, mijn moeder is er niet meer en ik weiger om de rest van mijn leven naar zijn pijpen te dansen. Ik ga naar New York, de makelaardij in.’

Ze kromp ineem, haar hart keerde zich om in haar lijf. Zijn moeder Diane was het hart van het gezin Pierce geweest. Het auto-ongeluk dat haar het leven had gekost had

alle verhoudingen op scherp gezet. Het was een paar maanden geleden gebeurd, iedereen werd nog verscheurd door verdriet. Sydney ook, want Diane was als een moeder voor haar geweest. Met moeite probeerde ze haar gedachten om te zetten in woorden. ‘Nu meteen? Is het niet verstandiger om het nog wat tijd te gunnen? Je opties open te houden? Het is moeilijk voor iedereen op dit moment.’

‘Er zijn hier geen opties! Snap je dan niet dat hier nooit iets zal veranderen? Ik zit hier vast! Gevangen in een familiebedrijf en verantwoordelijkheden en...’ Hij maakte zijn zin niet af en kamde met zijn vingers door zijn haar. ‘Ik kan niet langer wachten, ik vertrek deze week.’

Haar adem stakte. Nee. Dit ging helemaal fout. Hij kon haar niet zomaar achterlaten na de maanden die ze samen hadden doorgebracht. Toch? Oké, hij had verdriet om zijn moeder en om de aanhoudende aanvaringen met zijn broers. Ze hadden allemaal moeite om de draad weer op te pakken. Maar ze had gedacht dat hij op haar zou steunen om hem erdoorheen te slepen. Ze had niet zien aankomen dat hij zou vluchten naar een andere plek met nieuwe mensen.

Hij had het gevoel dat hij vast zat. Gevangen. Dacht hij ook zo over haar? Toen ze negentien was geworden, was haar droom eindelijk in vervulling gegaan. Na al die jaren had hij eindelijk echt oog voor haar gehad. Serieuze belangstelling. Hij zag haar niet langer als een kind, maar als een volwassen vrouw. Wat ze samen hadden, was heel bijzonder, maar nu keek hij naar haar alsof zij degene was die hem tegenhield in plaats van zijn familie.

‘En... en ik dan?’ Ze haatte hoe zwak en zeurderig ze klonk. Waarom kon ze niet sterk en trots zijn? Een vrouw die vol zelfvertrouwen in deze relatie stond? Ze viel nog al-

tijd terug in de rol van het jonge meisje dat als een hondje achter hem aan had gelopen en om een beetje aandacht had gesmeekt. Ze schaamde zich voor haar vraag, maar ze kon er ook niet onderuit – ze moest een antwoord van hem krijgen.

‘Ga met me mee.’

Het was precies wat ze wilde horen. Het was precies zoals in haar tienerdromen. Gewoon weggaan, samen naar New York, en gewoon gelukkig zijn. Moest kunnen, toch?

Maar haar innerlijke stemmetje liet zich niet zomaar het zwijgen opleggen.

En de baby dan?

Gevangen. Zijn kind zou hem nog meer het gevoel geven dat hij vast zat aan verantwoordelijkheden. En zij zou hetzelfde in hem opwekken. Als hij echt zou willen dat ze met hem meeging, zou hij er zelf wel mee zijn gekomen. Dan zou ze het hem niet hebben hoeven vragen. Hij vroeg het alleen maar omdat hij zich er schuldig over voelde dat hij haar achterliet. In werkelijkheid keek hij reikhalzend uit naar een glanzend nieuw leven waar ze geen deel van uitmaakte. Zij behoorde tot zijn verleden, een deel van zijn leven dat hij het liefst wilde vergeten. Hun korte romance had op hem weinig indruk gemaakt, hij hield niet zo zielsveel van haar als zij van hem.

Toch bleef ze hopen, uit koppigheid en gewoonte.

‘Mijn oma is ziek,’ zei ze. ‘Ze ligt vaker in het ziekenhuis dan dat ze thuis is, ik moet voor haar zorgen.’

‘Mijn vader kan helpen. Je kunt haar opzoeken. Ik weet zeker dat zij zou willen dat je met me mee zou gaan.’

Weer was er passie noch noodzaak in zijn stem te horen. Het was alsof hij een rijtje feiten afwerkte en met rationele redenen kwam waarom ze met hem mee kon gaan. Onwillekeurig gleed haar hand over haar nog platte buik.

Gevangen.

Als ze met hem mee naar New York ging en daar zijn kind zou krijgen, zou hij doodongelukkig zijn en vertrekken. Of besluiten om te blijven en doodongelukkig zijn als vader. Ze zou de vergissing van zijn leven worden, samen met het kindje. Kon ze daarmee leven? Ze was ooit zo'n kind geweest, met een junkie als moeder en een afwezige vader, die haar overlieten aan de zorg van haar grootouders. Ze had zich altijd ongewenst gevoeld. Was dat wat ze voor haar kind wilde?

Vanbinnen voelde ze zich koud worden. Nee. Dat kon ze hun geen van allen aandoen. Ook al betekende het dat ze de liefde van haar leven ermee zou verliezen.

‘Ik wil niet naar New York, Tristan,’ zei ze. ‘Ik voel me hier thuis. Ik hou van mijn werk bij Pierce Brothers en ik kan mijn oma niet zomaar in de steek laten. Ze heeft mijn hele leven voor me gezorgd, ik sta zwaar bij haar in het krijt. Ik wil een opleiding handelswetenschappen doen, misschien mijn bul in management halen – ik kan niet zomaar helemaal opnieuw beginnen in de grote stad.’

‘Natuurlijk kun je dat wel. Wil je dan niet méér van het leven, Syd? Meer voor jezelf?’ Tristan straalde aan alle kanten frustratie uit. Met gebalde vuisten stond hij voor haar. ‘Is dit echt alles wat je wilt? Voor mijn vader werken en settelen in het stadje waar je bent geboren? Je kunt alles zijn wat je wilt zijn in New York. Ik dacht dat je niet langer dat schijterige kleine meisje was. Neem de gok, laten we dit doen. Laten we samen weggaan.’

Als hij zou hebben gezegd dat hij van haar hield, zou ze vermoedelijk van het bed zijn gevlogen en hem desnoods naar Siberië gevolgd zijn. Als er zelfs maar enige emotie in zijn woorden zou hebben gelegen, zou ze hem hebben ver-

teld dat ze zwanger was en de sprong in het diepe hebben genomen.

In plaats daarvan keek ze in zijn schitterende goudbruine ogen en zag...

Niets.

Ze voelde zich als verdoofd. Het verdriet zou later komen, dat wist ze. Nu moest ze doorpakken en hem zijn vrijheid geven. Hij hield niet van haar zoals zij van hem hield. Er lagen grote dingen voor hem in het verschiet. Hij droomde niet over haar. En zij verdomde het om haar hele leven iemand te zijn die zich zou afvragen of ze wel goed genoeg was. Iemand die hem gevangen zou houden in een leven vol spijt en wat-alsvragen.

‘Ik kan hier niet zomaar weg, Tristan. Het spijt me. Dit is mijn thuis, ik moet hier blijven. En als ik heel eerlijk ben, wil je volgens mij niet echt dat ik met je meega.’

Met een ruk keerde hij zich van haar af, er kwamen zulke golven woede van hem af dat ze ze bijna kon aanraken. ‘Doe even normaal! Ik vraag je om met me mee te gaan en dan zeg jij dat ik dat niet meen? Krijgen we dit soort belachelijke spelletjes weer, Sydney? Want ik heb daar genoeg van. Je kunt alles doen wat je wilt. Niets houdt je hier, behalve jijzelf. Maar ik ga je niet smeken om mee te gaan, als je dat maar weet.’

Hij greep zijn shirt, kleepte zich snel verder aan en liep naar de deur. ‘Als je maar goed beseft dat jij je keuze hebt gemaakt. Ik heb mijn best gedaan. Ik vertrek vrijdag en ik kom niet meer terug.’

Met die woorden viel de deur achter hem dicht.

Ze trok de lakens strak om zich heen en boog haar hoofd. Sidderend gaf ze toe aan het verdriet en de angst, en ze vroeg zich af of ze niet de grootste vergissing van haar leven had begaan.

1

Sydney Greene haastte zich het kantoor van Pierce Brothers Construction in en probeerde uit te rekenen hoe ze de twintig minuten kon inhalen die ze in de ochtendspits had verspeeld. Haar dochter Becca had gestaan op een Franse vlecht in haar haar en was twee keer teruggerend naar haar kledingkast om zich te verkleden voor school. Als ze dit op haar zesde al deed, hoe erg zou ze dan niet worden als ze een puber was?

Sydney huiverde bij de gedachte. Jonglerend met haar tas, laptop en aktekoffer zocht ze naar de sleutel, tot ze besepte dat er al iemand binnen was. Ze was een béétje een control-freak als het aankwam op het runnen van het kantoor waar ze al sinds haar zestiende werkte en begon graag voor de rest arriveerde. Orde was de enige manier om de dagelijkse chaos het hoofd te bieden. Haar leven had zoveel onverwachte wendingen genomen en zulke angstaanjagende bergen gekend, dat haar ziel alleen tot rust kwam op de enige plek waar ze niet alleen alles onder controle had, maar ook op en top gedijde.

Haar werk.

En ze was eraan toe meer verantwoordelijkheden te krijgen.

Het kantoor was stil, wat haar onmiddellijk rustiger maak-

te. Ze zette haar spullen op haar bureau en liep toen naar de keuken op zoek naar een bakje troost.

Of toch tenminste iets om goed wakker van te worden.

De keuken was hightech, van de roestvrijstalen koelkast tot de cappuccinomaker, de koolzuurmachine en verschillende automaten. Snel en vakkundig zette ze koffie, pakte haar favoriete Muppetmok en vulde die tot de rand met koffie.

Ze probeerde de gloeiend hete vloeistof niet naar binnen te kloppen, maar nam kleine slokjes en probeerde rustig adem te halen om zich te concentreren op haar aanstaande presentatie. Na jarenlang als executive assistant en regelneef alles binnen Pierce Brothers te hebben geregeld, was het tijd om door te groeien. Ze was het waard.

Het was tijd om tot Chief Financial Officer (CFO) te worden gepromoveerd.

En ze hadden geen idee wat hun te wachten stond.

Nerveuze vlinders dwarrelden door haar maag, maar ze negeerde ze. De hoge hakken van haar Jimmy Choos zakten diep in het dikke tapijt toen ze met haar koffie terugliep naar haar kantoor. Ze had zich piekfijn gekleed in een appelgroen designerpak van Donna Karan en had zelfs kans gezien haar krankzinnige krullen op te steken in een knotje dat haar vanuit de verte iets professioneels gaf. Haar zwart omrande bril droeg bij aan een uitstraling die zowel stijlvol als serieus was. Ze pakte de USB-stick waarop haar powerpointpresentatie stond en liep snel naar de vergaderruimte met uitgeprinte kopieën van haar pitch en haar laptop. Daarna liep ze terug om de schaal met vers gebakken koffiebroodjes van Andrea's Bakery te halen. Die zette ze in het midden op tafel, met een kan water en glazen. Er was niets mis met een beetje omkoping, zeker niet als het met iets lekkers was.

Sydney keek nog één keer kritisch rond. Perfect, alles was

in orde. Ze pakte haar koffie om nog een slok te nemen. Ze had de cijfers van het laatste kwartaal paraat en kon duidelijk aantonen dat de omzet was gestegen, sinds ze de nieuwe –

‘Goedemorgen.’

Ze schrok van de diepe, beschaafde stem die tot haar gedachten doordrong. Koffie klotste over de rand van haar mok op haar jasje. Vloekend keerde ze zich om, haar blik botste met whiskykleurige ogen die net zo vertrouwd waren als haar eigen hart. Vertrouwd, maar ook dodelijk, voor zowel haar heden als haar verleden. Waarom moest uitgerekend hij hier zo vroeg beginnen? De man had een ingebouwde wekker die laksheid verfoeide.

Ze vond het vreselijk dat haar hart nog altijd een sprongetje maakte in zijn bijzijn, maar het was een gewoonte geworden. Net zoiets als eten en ademhalen.

Iemand anders zou gewoon opgewekt ‘goedemorgen’ hebben gezegd en er wat vriendelijke smalltalk tegenaan hebben gegooid. Maar Tristan Pierce praatte niet met haar. Niet echt. O, hij doceerde, eiste en oordeelde naar hartenlust, maar een echt gesprek zat er niet in. Niet dat dit haar iets kon schelen. Het was beter voor hen allebei om een beetje afstand te bewaren.

‘Je liet me schrikken,’ zei ze beschuldigend. ‘Waarom sluip je toch altijd zo geruisloos ergens binnen?’

Zijn fraai gesneden mond vertrok alsof hij een lach verbeet. Helaas nodigde haar aanwezigheid de man maar zelden uit om eens te putten uit zijn zachtere emoties, dus bleef zijn uitdrukking grimmig. Ze dansten nu alweer ruim een jaar om elkaar heen en ze voelde zich nog altijd ongemakkelijk in zijn bijzijn.

Nou ja, hij voelde zich ongemakkelijk in háár bijzijn, en uitte dat in onhandig gedrag.

Zij voelde zich ongemakkelijk in zijn bijzijn, wat zich uitte in seksuele kwelling.

‘Ik zal mijn leven proberen te beteren.’ Hij wees naar de koffievlek op haar jasje. ‘Kan ik ergens mee helpen?’

‘Nee, ik red me wel.’ Haar lichaam jankte al van lage lusten bij het idee dat hij haar zou aanraken, al was het maar voor even. *Doe even normaal, meid.* Ze pakte een servetje, goot er water uit de kan op en begon er haar jasje mee te deppen.

‘Ik was me er niet van bewust dat we vanmorgen zouden vergaderen. Ik heb een paar afspraken staan.’

‘Die heb ik voor je verzet. Dit was het enige moment waarop iedereen kon aanschuiven.’

‘Weer een directievergadering?’

‘Zoiets, ja.’

Hij vroeg niet door. Dat deed hij zelden.

Ze probeerde de golven mannelijke energie die hij uitstraalde te negeren. Hij was altijd de stille geweest van de broers en had woorden noch lawaai nodig om zijn aanwezigheid kenbaar te maken. Als hij ergens binnenkwam, viel hij zowel mannen als vrouwen onmiddellijk op. Zijn houding straalde deskundigheid en power uit, op een heel andere manier dan die van zijn broers Caleb en Dalton. Als het middelste kind was hij de vrede-stichter van het gezin en in staat om vol zelfvertrouwen beslissingen te nemen, op een manier die de meeste mensen respecteerden, maar hem niet zouden nadoen. Zijn diepgaande aanpak was legendarisch. Tristan was in staat een probleem van alle kanten te bekijken en het aan te vallen met doelbewuste intensiteit en een grote mate van controle. Ooit had hij datzelfde talent in de slaapkamer laten zien en had hij zich eraan gewijd elke druppel genot uit haar lichaam te wringen, met een grondigheid die haar voorgoed had verpest voor andere mannen.

Ze bestudeerde hem vanonder geloken ogen. Zijn pakken waren vermaard, op maat gemaakt en van de beste stoffen met een snit die zijn krachtige, slanke figuur accentueerden. Vandaag droeg hij een antracietkleurig pak met een hagelwit overhemd en een das in levendig paars. Gegraveerde gouden manchetknopen. Zijn schoenen waren glanzend gepoetst en gemaakt van zacht leer. Hij deed haar altijd denken aan een katachtig roofdier in de jungle dat gracieus rondsloopt, de amberkleurige ogen één en al aandacht als het zijn tijd nam om eens te besluiten wat het met zijn prooi zou doen. Zijn analytische karakter was al net zo om van te watertanden als zijn lijf. Harde, soepele spieren in combinatie met een gratie die de meeste mannen niet hadden. Zijn haar was dik, volmaakt geknipt en bruin met hier en daar wat rossigs. Zijn gezicht was een elegant kunstwerk, van de scherpe lijn van zijn neus tot zijn vierkante kaak, volle lippen en hoge jukbeenderen. Dikke wimpers lieten zijn ogen extra goed uitkomen, zodat ze leken te gloeien met een intensiteit die vrouwenharten sneller liet kloppen. Hij was de schoonheid zelve, een zintuiglijk feestje dat een vrouw nooit zou vervelen. Ze kon tot in eeuwigheid elke hoek en ronding van zijn gezicht bestuderen en verdrinken in die cognackleurige blik.

Ooit was zij die vrouw geweest. Maar dat was eeuwen geleden, voor er vanuit donkere hoeken verfoeilijke dingen tussen hen waren gegroeid en hen hadden verzwolgen.

Het deed er niet toe. Ze had nu alleen nog maar met Tristan te maken bij werkgerelateerde zaken, al was het laatste jaar moeilijk geweest omdat ze gedwongen was zoveel tijd met hem door te brengen. De vijf jaar die hij in New York had gewoond en zich niet in Harrington had laten zien waren zwaar geweest, maar ze was er wel eindelijk volwassen door geworden. Moeder worden en haar eigen plek in het

leven vinden, was beter geweest dan wachten tot hij voor haar zou besluiten wat haar behoeften waren.

Het zou helpen als ze zich niet nog altijd zo tot die man aangetrokken voelde.

Zelfs nu gonsde de vergaderruimte al van de unieke, vanzelfsprekende connectie die ze samen hadden. Sommige dingen veranderden nooit. Het was altijd blijven knetteren tussen hen. Nu was het niet meer dan een fait accompli dat ze die negeerde.

Meestal lukte haar dat goed.

‘Oké, ik ga nog even wat doen. Over een kwartier hier beginnen?’

‘Ja, dat is prima.’

Ze keerde zich om en gooide het servetje in de prullenbak. Hij liep weg.

Sydney stortte nog net niet in van opluchting. Hem zo dicht in haar buurt hebben bracht haar van haar stuk, en juist op deze ochtend moest ze beheerst, kalm, zelfverzekerd en zakelijk overkomen.

Twintig minuten later zat het team rond de vergadertafel. Ze bedwong een zelfingenomen glimlach toen ze zag hoe ze onmiddellijk aanvielen op de schaal met koffiebroodjes, waarbij er goedmoedig werd gekibbeld over wie welk broodje wilde, dan wel als eerste had gezien. Ze had besloten de mannen te overvallen met haar presentatie. Ze kende hen goed, zo’n onverwachte zet zou voorkomen dat ze bij voorbaat al in de verdediging schoten. Nu konden ze zonder vooroordelen naar haar presentatie luisteren.

Dat wat de laatste tien jaar het grootste probleem had gevormd bij het werken voor Pierce Brothers, was tegelijk haar sterkste punt. Ze hoorde min of meer bij de familie. Dat had goede kanten, maar helaas betekende het ook dat ze haar

graag als hun kleine zusje behandelden. Heel frustrerend. Ze moest hen zien te overtuigen van het feit dat zij de beste kandidaat was om als financieel directeur te worden aange- steld – op basis van haar ervaring en kwaliteiten, niet omdat ze elkaar al zo lang kenden.

‘Wie heeft deze vergadering belegd?’ vroeg Cal tussen hap- pen van zijn kaneelbroodje door. ‘Ik heb hem niet in mijn agenda zien staan.’ Als de oudste broer van de drie was hij het nuchterst en het meest recht voor z’n raap. Hij was een ro- buuste man, gekleed in zijn vertrouwde dagelijkse uniform van een oude, gescheurde jeans, een wit t-shirt en werklaar- zen. Zijn gezicht was al even ruig als zijn uitstraling, van zijn haviksneus en borstelige wenkbrauwen tot zijn staalgrijze ogen. Hij was echter ook zeer beschermend ingesteld en was de wijste van het stel. Hij had het bedrijf samen met zijn broers overeind weten te houden toen het door het testament van hun vader in de afgrond dreigde te verdwijnen. Dat was een zware periode geweest, maar nu droegen ze echt samen de verantwoordelijkheid en waren ze vol genegenheid weer naar elkaar toegegroeid.

‘Ikke niet.’ Dalton had zijn voeten op de leren stoel tegen- over hem gelegd. Sydney slikte een zucht over zoveel gebrek aan professionaliteit in. ‘Ik heb geen dingen die ik wil be- spreken.’ Als jongste had hij er het meest op los geleefd, maar zijn talent voor houtbewerking was legendarisch. Hij had felblauwe ogen, het lange blonde haar van een surfer en zoveel charme dat vrouwen in de rij stonden om zijn bed warm te houden. Zijn relatie met Raven had een einde ge- maakt aan zijn wilde jaren. Tegenwoordig stond hij een stuk volwassener in het leven en Sydney had hem nog nooit zo gelukkig gezien.

Beide mannen keken naar Tristan, die zijn schouders op-